

Kaip aš skatinu mokinius mokytis naujų žodžių

Dažnai mokiniai neišmano, koks turtingas jų gimtosios kalbos žodynas, ir juo nesinaudoja. Pavyzdžiui, norėdama iškiepyti jaunesiems rašytojams, kaip svarbu rasti tinkamą veiksmažodį, pasirenku paprastą žodį, tokį kaip „eiti“, ir pradėdau nuo sakinio „Aš einu namo“. Paklausu mokinių, ar jie įsivaizduoja, kaip aš einu. Gal kuris galėtų tai parodyti? Vienas mokinys išeina prieš klasę ir „pereina“ per ją.

– Ne, – sakau, – tai visai nepanašu į mano ėjimą.

Ir tuomet aš „nušlubčioju“ arba „nukėblinu“ per klasę ir paklausu, kas pasiūlytų veiksmažodį, nusakantį mano ėjimą.

Paskui tęsiu:

– O kaip būna, kai vėluojamės? Kaip apibūdinti tokį judėjimą?

Mokiniai siūlo žodžius *lėkti*, *skuosti*, *dumti*, o aš surašau juos ant didelio popieriaus lapo.

Kai pasiūlymai išsenka, užrašau ant lapo pavadinimą „Ėjimo būdai“ ir į sąrašą įrašome: *eiti*, *šlubčioti*, *kėblinti*...

Tada pakviečiu mokinius sugalvoti daugiau žodžių, apibūdinančių ėjimą: *žingsniuoti*, *šokinėti*, *liuoksėti* ir t. t.

Šis popieriaus lapas lieka kaboti ant sienos, ir mokiniai, radę naujų žodžių, kurie siejasi su „savaitės žodžiu“ (arba sutikę tokių žodžių skaitydami), sąrašą papildo. Mokytojas taip pat prisideda įrašydamas į sąrašą naujų žodžių.

Wendy Saul, Merilendo (JAV) universitetas